

ZONDAG 28

Van het Heilig Avondmaal des Heeren

Psalm 3 : 4
Lezen: Psalm 102
Psalm 119 : 24en25
Psalm 65 : 2en 6
Psalm 118 : 14

Geliefden, het Woord van God dat wij u thans wiilen prediken is naar Zondag 28 van onze Heidelbergse Catechismus de vragen 75, 76 en 77.

Vraag 75: Hoe wordt gij in het Heilig Avondmaal vermaand en verzekerd, dat gij aan de enige offerande van Christus, aan het kruis volbracht, en aan al Zijn goed gemeenschap hebt?

Antwoord: Alzo, dat Christus mij en allen gelovigen tot Zijn gedachtenis van dit gebroken brood te eten en van dezen drinkbeker te drinken bevolen heeft, en daarbij ook beloofd heeft: eerstelijk, dat Zijn lichaam zo zekerlijk voor mij aan het kruis geofferd en gebroken en Zijn bloed voor mij vergoten is, als ik met de ogen zie, dat het brood des Heeren mij gebroken en de drinkbeker mij medegedeeld wordt; en ten andere, dat Hijzelf mijn ziel met Zijn gekruisigd lichaam en vergoten bloed zo zekerlijk tot het eeuwige leven spijst en laaft, als ik het brood en den drinkbeker des Heeren (als zekere waartekenen des lichaams en bloeds van Christus) uit des dienaars hand ontvang en met den mond geniet.

Vraag 76: Wat is dat te zeggen, het gekruisigde lichaam van Christus eten en Zijn vergoten bloed drinken?

Antwoord: Het is niet alleen met een gelovig hart het ganse lijden en sterven van Christus aannemen en daardoor vergeving der zonden en het eeuwige leven verkrijgen, maar ook daarbenevens, door den Heilige Geest, Die èn in Christus èn in ons woont, alzo met Zijn heilig lichaam hoe langer hoe meer verenigd worden, dat wij, al is het, dat Christus in den hemel is en wij op aarde zijn, nochtans vlees van Zijn vlees en been van Zijn gebeente zijn, en dat wij door één Geest (gelijk de leden van een lichaam door één ziel) eeuwiglijk leven en geregeerd worden.

Vraag 77: Waar heeft Christus beloofd, dat Hij de gelovigen zo zekerlijk alzo met Zijn lichaam en bloed wil spijzen en laven, als zij van dit gebroken brood eten en van deze drinkbeker drinken?

Antwoord: In de inzetting des Avondmaals, welke alzo luidt: De Heere Jezus, in den nacht, in welken Hij verraden werd, nam het brood, en als Hij gedankt had, brak Hij het, en zeide: Neemt, eet; dat is Mijn lichaam, dat voor u gebroken wordt; doet dat tot Mijn gedachtenis. Desgelijks nam Hij ook den drinkbeker, na het eten des Avondmaals, en zeide: Deze drinkbeker is het Nieuwe Testament in Mijn bloed; doet dat, zo dikwijls als gij dien zult drinken, tot Mijn gedachtenis. Want zo dikwijls als gij dit brood zult eten, en dezen drinkbeker zult drinken, zo verkondigt den dood des Heeren, totdat Hij komt; 1 Cor. 11:23-26. Deze toezegging wordt ook herhaald door den Heiligen Paulus, waar hij spreekt: De drinkbeker der dankzegging, dien wij dankzeggende zegenen, is die niet een gemeenschap des bloeds van Christus? Het brood, dat wij breken, is dat niet een gemeenschap des lichaams van Christus? Want één brood is het, zo zijn wij velen één lichaam, dewijl wij allen ééns broods deelachtig zijn; 1 Cor. 10:16-17.

Deze Zondag spreekt dus van het sacrament van het Heilig Avondmaal tot gedurige voeding der gelovigen. Wij zien het Heilig Avondmaal:

1. Als een gedachtenis-maaltijd
2. Als verenigings-maaltijd
3. Als verzekerings-maaltijd

Onze God en Heere zorgt voor elke plant, elk dier en elk mens. Hij bepaalt de tijd van ons "zijn", maar ook de tijd van onze "ontbinding". Voor elk mens geldt dat. Hij bepaalt de tijd onzer geboorte en het uur onzer wedergeboorte. Hij geeft het leven en onderhoudt ook het leven. In de vorige Zondagen hebben we gesproken over het sacrament van de Heilige Doop. Het sacrament der inlijving in Gods kerk. Nu wordt er gesproken en ook de volgende Zondag van het Heilig Avondmaal, als het sacrament □ der gedurige voeding □ van Gods kerk. Want, nadat Hij ons heeft wedergeboren door het bad der wedergeboorte, waarvan de Heilige Doop de betekende zaak is, voedt Hij ons ook elke dag opnieuw om dat nieuwe leven in stand te houden, opdat het niet kwijnen zou, maar vruchten dragen. Dat woord "Avondmaal" heeft in Gods woord een eigenlijke en een oneigenlijke betekenis. Wanneer er in Openbaringen 3 gesproken wordt van: Ik zal met hem Avondmaal houden en hij met Mij, dan heeft dat plaats in de oneigenlijke betekenis. Dan spreekt daar uit, de gemeenzame omgang, die God met diegenen hebben zal, die op Zijn kloppen de deur voor Hem zullen opendoen. Hij zal tot hem inkomen zegt Hij, en Avondmaal houden en hij met Mij. Er wordt ook van het Avondmaal van de bruiloft des Lams gesproken. En in Openbaringen 19 lezen we dat ook de laatste dag, de oordeelsdag, genoemd wordt de dag van het Avondmaal des Groten Gods. Dan wordt er dus oneigenlijk van het Avondmaal gesproken.

In eigenlijk zin wordt ervan gesproken, als het genoemd wordt: de breking des broods en ook wel: de tafel des Heeren, en zoals onze zondagsafdeling het noemt: het Heilig Avondmaal. Het wordt zo genoemd, omdat het in de avond van de dag is ingesteld, maar ook, omdat het heenwijst naar de voortreffelijkheid. Want in het oosten, waar het op het midden van de dag zo heet is, dat men er niet smakelijk eten kan vanwege de warmte, hield men de grote maaltijd voor 's avonds. Daar wordt dan ook het Heilig Avondmaal mee vergeleken, het is het grote maal, het voortreffelijke maal. Het is het maal, waar de beste spijsen en dranken worden voorgezet. Het is het maal, waar allen van het hele huisgezin van Christus aan deel moeten nemen. Waar ze een ogenblik aan het einde van een volbrachte dagtaak, mogen rusten aan de avondmaalsdis en een ogenblik mogen eten en drinken tot verzadigens toe, opdat de reis voor hen niet teveel zou zijn en zij verkwikt zouden worden om hun arbeid verder voort te kunnen zetten.

Zo wordt het een avondmaal genoemd. De Zondagen 28 en 26 vertonen een duidelijke overeenkomst. Als u de vragen, alsook de antwoorden met elkaar vergelijkt, dan hoort u steeds dezelfde woorden. Hoe wordt gij in de Heilige Doop vermaand en verzekerd, en hoe wordt gij in het Heilig Avondmaal vermaand en verzekerd en in vraag 70, Wat is dat met het bloed en de Geest van Christus gewassen te worden. En in vraag 76, Wat is dat, het gekruiste lichaam van Christus eten en Zijn vergoten bloed drinken? Alsook in vraag 71 en vraag 77. U ziet dus een duidelijke overeenkomst. Alleen met dit verschil, waar er gesproken wordt over de Heilige Doop, dan wordt er gezegd, dat daarin de offerande van Christus *ons ten goede komt* en waar er gesproken wordt over het Heilig Avondmaal, dan wordt daarin gezegd dat *wij daardoor verzekerd worden* van de gemeenschap met Christus.

Dus de Doop komt ons ten goede. Dat laatste weten wij niet, dat gaat buiten ons om. In de zin van: Als wij als kinderen gedoopt worden weten wij niet, beseffen wij niet, wat daar gebeurt. We worden door onze ouders ten doop gehouden. We worden door Gods knechten gedoopt, doch wij hebben er geen weet van.

Maar de onderwijzer zegt: Het komt ons ten goede, het is voor ons, namelijk, die naar Zijn naam genoemd zijn, weggelegd. Het is voor ons, "Zijn uitverkorenen" van tevoren beschikt, het zal ons zekerlijk toekomen, zegt de Doop. Het is voor ons weggelegd. Dat offer van Christus, dat komt ons dus ten goede. Maar, als er gesproken wordt over het Heilig Avondmaal, dan gaat het over het gemeenschap hebben met Christus. In de Doop dus "onbewust", maar in het Avondmaal "bewust". De Doop ondergaan we als klein kind, dan doet God iets in ons leven, zonder dat we het weten, maar bij het Avondmaal mogen wij van onze zijde in die handeling bewust betrokken worden.

Wij gaan, nadat wij tot ons verstand gekomen zijn, tot de dis des verbonds en God leert en verzekert ons ermee, dat wij aan Zijn lichaam, en aan Zijn dood, gemeenschap hebben; dat het offer van Christus ons ten goede komt. Die gemeenschap oefenen wij in het Heilig Avondmaal. Wanneer er dan ook

staat: Hoe wordt gij in het Heilig Avondmaal daarvan verzekerd, dan zegt hij: Alzo, dat Christus mij en alle gelovigen tot Zijn gedachtenis van dit gebroken brood te eten en deze drinkbeker te drinken bevolen heeft, en daarbij ook beloofd heeft. Wij lezen dus in dit antwoord van een *bevel* en van een *belofte*. Het bevel gaat voorop. Hij heeft het bevolen staat er, dit brood te eten en deze drinkbeker te drinken en Hij heeft daarbij ook beloofd. Bevolen en beloofd. Het bevel, zeg ik, gaat voorop. Dat heeft de onderwijzer er niet zomaar tussen gevoegd; dat is niet toevallig, dat hij eerst zegt: *bevolen*. Alzo Christus heeft mij en alle gelovigen bevolen. Hier wordt dus onze behoefte uitgeschakeld, dat komt straks.

Hier gaat het er dus niet om, hoe wij ons gevoelen als het Avondmaal bediend wordt. Hier gaat het er ook niet om, of wij onszelf geschikt of niet geschikt vinden om ten Avondmaal te gaan. Hier staat heel gewoon: Christus heeft mij en alle gelovigen, tot Zijn gedachtenis, dit bevolen. Hij heeft mij dat bevel gegeven. Of ik nu een klein-gelovige ben of een sterk-gelovige of ik nu een bekommerde, hulpeloze ellendige ben of dat ik er nu een ben die zegt: Ik weet, in Wien ik geloofd heb. De Heere zegt: dat doet er niet toe, want een kind van een dag moet zowel gevoed worden als een grijsaard van tachtig jaar. We hebben allen voedsel nodig om niet te verkommeren. Zo zegt de onderwijzer het hier ook: Alzo Christus heeft mij en alle gelovigen bevolen. Niemand mene, dat zijn geloof te zwak is, maar niemand ook denke, dat hij boven de gemeenschap aan de tafel des Heeren is uitgegroeid. Want mij en alle gelovigen heeft Hij het bevolen. Het is het bevel van de Heere der Heeren. God heeft het bevolen!

Er staat: "Tot Zijn gedachtenis". Hier willen we wel in zonderheid aan denken. Tot Zijn gedachtenis. Hier staat niet op de voorgrond: Tot uw troost, tot uw voeding en tot uw versterking. Daar is het ook voor; maar hier staat in de eerste plaats, dit moeten we vasthouden, dit is het uitgangspunt, dat de Heere zegt: u moet het doen om Mij daarbij te gedenken. Dus al zit u nu a.s. zondag in de put, die zo diep is, dat u niet dan met moeite de opening boven u kunt zien, dan klinkt dat woord van Christus tot u in de eerste plaats. O, gelovige zondaar, dit moet u doen tot Mijn gedachtenis. U moet daarbij gedenken, wat Ik gedaan heb en wie Ik voor u ben. Dat gaat voorop. Dat moeten wij voor ogen houden, dat moet op de voorgrond staan. Tot Mijn gedachtenis van dit gebroken brood eten en van deze drinkbeker drinken.

Hij heeft ook nog iets beloofd: En daarbij ook beloofd heeft: Eerstelijk dat Zijn lichaam zo zekerlijk voor mij aan het kruis geofferd en verbroken en Zijn bloed voor mij vergoten is, als ik met de ogen zie, dat het brood des Heeren voor mij gebroken en de drinkbeker mij megedeeld wordt. Dus de eis voorop en dan, zegt de Heere, dan ook de belofte. Hij belooft, dat Hij zich voor mij geofferd heeft. Hij zegt: Als je nu tot Mij komt, om Mijn eer te bedoelen, om Mijn dood te verkondigen, om Mijn naam in het midden der gemeente uit te roepen, want dat doet u als u aan de bediening van het Avondmaal komt, dan bent u een stille prediker van Jezus Christus. Dan roept u door dit komen tot

de tafel, de wereld toe: Dit heeft Christus gedaan! Nu, zegt de Heere, als u dat nu doet, als u nu aan die tafel komt om Mij te eren, tot Mijn gedachtenis, dan beloof Ik u, dat gij deelgenoot zijt van het heil, wat Ik in Mijn bitter lijden en sterven voor u verworven heb. Dan gaat er een stille prediking uit van dit gebroken brood en deze vergoten wijn. Want wat een bittere weg heeft dat brood moeten afleggen, om door ons genuttigd te kunnen worden. En wat een bittere weg is de wijn gegaan, eer zij ons sterken kan.

Immers het tarwegraan moet eerst in de aarde vallen en dan sterven. En als het dan opgewassen is, dan moet het afgesneden worden. Dan moet het gedorst worden. Dan moeten de graankorrels vermalen worden en eindelijk in de hete oven gebakken worden om dan alsnog verbroken te worden. Dan is het geschikt tot voeding van mijn lichaam. Nu, zegt de Heere Jezus: Ik beloof u, dat gij aan deze weg, die Ik voor u betreden heb, deel hebt, wanneer gij komt om het te doen tot Mijn gedachtenis. Want, zegt Hij, zo ben Ik ook dat grote Tarwegraan in de aarde geworpen, Ik ben gestorven, Ik ben afge-maaid uit het land der levenden. Ik ben gedorst door de vurige wet van God. Ik ben gebakken in de oven van Gods toorn, zodat Mijn vlees en beenderen vaneen gescheurd werden. Ja, zegt Hij: Ik ben ten laatste verbroken aan het kruis, voordat Ik uw zielen tot een spijs kon zijn.

En als we dat nu overdenken; als wij nu in de eerste plaats vóór alles gaan overdenken de weg van het tarwegraan, de weg die Jezus Christus ging om onze ziel te kunnen redden van het gewis verderf, o, zou dan ons hart zich niet nederbuigen in ons. Zouden we dan niet gans gewillig zijn om, al stierven we aan Zijn voeten, Hem de eer te geven. Zouden we dan in de overdenking van dat bittere lijden niet uitroepen: Mijn God, U zal ik eeuwig loven, omdat Gij het hebt gedaan.

Alzo ook met de wijn. De druivetrossen, als ze rijp geworden zijn, worden afgesneden en geworpen in de wijnpersbak, om getreden te worden. Zie dan, zegt Jezus: Ik ben afgesneden uit het land der levenden, van voor het aangezicht des Heeren en geworpen in de wijnpersbak van Gods grote toorn. Ik ben vertreden, totdat het bloed, Mijn levenskracht op de aarde is weggevloeid. Mijn bloed is vergoten, om u tot lafenis te zijn te midden van uw ellende. Als we dat overdenken, zal onze ziel met verlangen toetreden om daar gedachtenis van te vieren in het midden der gemeente. Ja, zegt Hij: Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven. Dat brood des Heeren, voor mij gebroken en de drinkbeker mij meegedeeld.

En ten andere, dat Hijzelf mijn ziel met Zijn gekruisigd lichaam en vergoten bloed zo zekerlijk tot het eeuwige leven spijst en laaft, als ik het brood en de drinkbeker des Heeren (als zekere waartekenen des lichaams en bloeds van Christus) uit des dienaars hand ontvang en met de mond geniet. Dus Hij spijst ons tot het *eeuwige leven*. Dit is een voorsmaak, dit is een plekje hemel op aarde. Aan te zitten aan de dis des Verbonds, is iets van de hemelse vreugde smaken. Ik weet wel, dat is niet altijd even sterk en levend in ons hart. Het gebeurt ook menigmaal, dat we de voedende kracht van deze spijs en drank,

hier aanzittend aan de tafel niet gevoelen. Het gebeurt ook vaak, dat we teleurgesteld afgaan van de dis des Verbonds en dat het onze smart verzwaart, aangezeten te hebben, met de godvruchte schaar, rondom Christus' gebroken lichaam en Zijn vergoten bloed en de kracht van deze spijs niet te hebben ervaren.

Maar laten wij wachten, want dat brood doet altijd zijn kracht en die wijn geeft altijd zijn verheuging. Is het misschien niet op het ogenblik dat ge aanzit, dan is het morgen of volgende week. Ja, misschien ervaart ge de kracht der voeding pas straks, als ge thuis zijt en dan zult ge uw God prijzen, dat ge Hem niet verloochend hebt in het midden der gemeente. Dan zult ge tot meerdere eer van het Lam roemen, dat ge hier op aarde reeds, terwijl ge er zelf de vrucht niet van smaakte, toch Zijn dood verkondigd hebt. Want in het vergeten van uzelf en in het bedoelen van Hem, daarin ligt de hemelse vreugde en blijdschap en de zaligheid voor een verloren zondaar. Al zijt ge dan niets en al ontvangt ge dan ook niets, als ge dan maar leven mag tot eer van God. Dat is de ware gestalte des harten, die God van u eist.

En heus, dan zult ge niet behoeven te wachten totdat ge sterft, om de beloften Gods te mogen ontvangen. Want ook "het klein geloof" wordt door God gesterkt. Ook een zwak-gelovige ontvangt menigmaal een blijkje van Vaders trouw, wanneer hij als een hulpeloze, als een hijgend hert gevloeden komt tot de wateren. Wanneer hij hongert en dorst, zoals dat hert op de spits van die rots, waar het beneden zich het water hoort ruisen en de geur van het water ruikt, maar er niet bij kan. Ja, God is zo, dat Hij het hert meeneemt naar de vallei, naar de grazige weide, waar Hij het dan ook drinken laat. Daar geeft Hij dan ook datgene, waar Hij het begerig naar gemaakt heeft in een weg van ontdekking, in een weg van afbraak en van afsnijding. Want God geeft hier op aarde al iets van dat eeuwige leven. Hij spijst tot het eeuwige leven en Hij laaft daartoe, door ons dat brood en die drinkbeker te geven uit de hand des dienaars.

Ik ontvang het, staat er, en ik geniet het met de mond. Ja, ik geniet het! Dat is genieten met een overgave des harten. Dat genieten, dat is feest, daar ligt blijdschap in. Dat is Avondmaal, dat is bruiloft vieren. Ik ontvang het, zegt hij, uit de hand van de dienaar. Zo ontvang ik het uit Christus' hand zelf. Ja, ik ontvang er Christus zelf in, zoals mijn oog het ziet, zoals mijn mond het smaakt, zoals ik er lichamelijk door gevoed word. Zo weet ik zeker, dat God mij ten eeuwige leven spijst. Hij zal mij leiden in het spoor der gerechtigheid. Hij zal mij voedsel en drank geven.

En, vraagt de onderwijzer in vraag 76, Wat is dat te zeggen; het gekruisigde lichaam van Christus eten en Zijn vergoten bloed drinken? En dan antwoordt hij: Het is niet alleen met een gelovig hart het ganse lijden en sterven van Christus aannemen en daardoor vergeving der zonden en het eeuwige leven verkrijgen. Dus, dat is het ook! Maar dat is het niet alléén, zegt de onderwijzer.

Hij zegt: Wat is het te zeggen, dat gekruisigde lichaam van Christus te eten;

wat betekent dat eigenlijk, wat behelst dat nu eigenlijk als ik het zo uitdruk? En dan zegt hij: Het is niet alléén met een gelovig, dus het is ook wèl, met een gelovig hart het ganse lijden en sterven van Christus aannemen en daardoor vergeving der zonden hebben. Let u er dus op. Hier staat dus: Hoe krijg *ik* vergeving der zonden? Ach, dat is de vraag, die nu elke keer weer opnieuw opklinkt uit het hart van Gods kind. Zo menigmaal gedrukt, bekommerd, ellendig, verstrooid, missend en arm. Ach, hoe wordt *mijn* schuld nu weggenomen? Hoe kom ik nu toch ooit rechtvaardig voor God te staan? Dat is toch immers de vraag van het moegestreden hart. En nu zegt de onderwijzer: het is niet alléén dus ook wèl, *met een gelovig hart het ganse lijden en sterven van Christus aannemen*. Dus zó hebt ge vergeving van uw zonden. Niets meer en niets minder, dan het lijden en sterven van Christus aannemen. Te mogen weten, dat mijn ongerechtigheden van mij weggenomen zijn. Het staat hier zo heel eenvoudig. Als ik met een gelovig hart, het lijden en sterven van Christus aanneem. Door dat "aannemen" van dat lijden en sterven ben ik zalig, worden mijn zonden weggenomen. Daardoor, zegt de onderwijzer, verkrijg ik vergeving van zonden en het eeuwige leven. Dat is het dus.

En ach, als ge dan zegt, maar hòe is dat dan? Want ik hoor zoveel spreken van "een aannemen van Jezus", de hele wereld is er vol van, maar ik bevind het niet te kunnen. Ik heb geen krachten; ik weet niet, hoe ik die grote zaak moet aanpakken. Hoe moet ik dat nu beginnen? Hoe gaat het er dan aan toe in mijn leven? Hoe kan ik dat nu weten, dat ik dat lijden en sterven van Christus aanneem? Nu, dat gaat heel eenvoudig, om maar een enkel voorbeeld te noemen: U zijt, en dat gaat altijd voorop, u zijt een ellendige, u zijt een hongerige, u zijt een dorstige, u zijt een christen met een pak op uw rug, weet u wel uit de Christenreis en u zijt de stad verderf ontvloden en u zegt: O God, hoe moet ik zalig worden? Hoe kom ik ooit in Uw gemeenschap?

De wet drukt u; uw geweten veroordeelt u; de duivel roept u toe: Ge hebt toch geen heil bij God. Uw vrienden vertrouwen u misschien niet. Daar gaat ge, eenzaam met het pak op uw rug, over het smalle pad door Evangelist u aangewezen.

En hoe wordt ge er nu van verlost? Lees dat voortreffelijke boek, dan zult u het weten. Toen hij aan de voet van het kruis kwam, toen hij omhoog zag tot Christus, toen hij de wonden zag door zijn zonden Hem geslagen, toen braken de banden stuk, waarmee het pak op zijn schouders gebonden was en het viel in de afgrond en het is nooit meer terug gevonden. Als er nu hier mensen zijn; die zeggen: ja, zo is het nu met mij ook, een pak, een last van zonde en plagen, niet te dragen, drukt mijn schouders naar benêen. Mijn hoofd is als bedolven, in de golven van mijn ongerechtigheden. Zij, die het zo dikwijls geprobeerd hebben om zich te verlossen van het kwaad en die zich maar niet aangenaam kunnen maken in de ogen van God. Wilt ge van uw schuld af? *Blik dan naar het kruis!* Blik naar die verhoogde koperen slang in het midden van een dorre zandwoestijn. O, gebetene door de zonden.

Wat is dat, *tot Hem opzien*? Wel, dat is het werk van het lijden en van het sterven van Christus te overdenken. Dat is: te overdenken, hoe Hij uw vervloeking droeg. Hoe Hij Zich gewillig gaf als de Knecht des Vaders. Hoe Hij, Zich gewillig gaf, Hij, de Zoon van de eeuwige God, Die de plaats der ere had aan de rechterhand van Zijn Vader, maar Zichzelf vernederde tot de dood, ja, tot de dood des kruises. Dat is: zó op Hem te zien, zoals Hij al de geboden van Gods wet volmaakt onderhield, zoals Hij vriendelijk was tegen Zijn vijanden, zoals Hij Zijn aangezicht gaf aan Zijn smaders en Zijn wang aan hen, die Hem het haar uitplukten, zoals Hij Zijn hoofd gaf om het met doornen te laten kronen, zoals Hij Zijn rug gaf aan de ploegers, die Hem geploegd hebben en hun voren diep getogen hebben. Wanneer ge zó op Hem ziet, *dàt is het lijden en sterven van Christus aannemen*. Dat is: op Hem te rusten, als op uw Zaligmaker. En wees ervan verzekerd, alleen door dat zien op Jezus, door dat rusten op Zijn gerechtigheid, door dat hoogachten van Zijn werk, door dat verbroken worden onder Zijn striemen, door dat ingaan in Zijn wonden, *hebt gij vergeving bij God*. Want God, de Vader ziet op Christus en heeft totale rust in het offer van Christus. Hij nodigt ons uit op Hem te zien waarvan de kerk getuigt: en zij hebben op Hem gezien, zij hebben Hem als een waterstroom aangelopen en hun aangezichten zijn niet schaamrood geworden. Dus, door dat aannemen van het lijden en sterven van Christus, door die "daad van het aannemen" hebben wij vergeving der zonden en het eeuwige leven.

Dan moet ik daar wel bij zeggen, opdat de bedroefden en de zwakken in het geloof niet twijfelmoedig worden, dat er ook in dit aannemen van Christus trappen zijn. Men komt niet in één keer tot de hoogste stand in het genadeleven. Schenking en aanneming vallen in zekere zin samen door het geloof. De schenking is volmaakt, maar de aanneming is in trappen. Waar God Zichzelf wegschenkt in Christus, doet Hij het geheel en volkomen. Maar, ook die "aanneming" is geen daad van ons vlees en zelfs ook nog niet van ons geheiligd verstand en vernieuwde wil, maar is *een daad, van de Heilige Geest*. Het is dus niet zo, dat Christus met al Zijn weldaden mij geschonken is en ik mijzelf nu maar moet oefenen om op te klimmen in die kennis van Christus; dat ik nu aan moet nemen wat mij geschonken is. Ja, dat is ook wel waar, als ik daar maar bij bedenk, dat elke daad van aanneming, weer een werking is van de Heilige Geest.

Elke keer weer opnieuw, vloeit die Heilige Geest in het verloren leven in en als dat er niet is, dan neem ik ook niet aan. Vandaar dat er ook zoveel kinderen van God zijn, die waarlijk de besmetting dezer wereld ontvloden zijn, en toch maar niet vorderen, die maar niet verder komen. En waarom niet? Omdat zij niet in Hem wandelen, gelijk zij Hem aangenomen hebben. Omdat zij gemeend hebben, dat zij nu, nadat de weg in Christus voor hen ontsloten is, ook van stap tot stap zullen opwassen. En dat trachten ze dan in eigen kracht te doen. Maar nu is het juist het kroonrecht van Koning Jezus, om niet alleen Zijn kinderen levend te maken en het leven te geven, maar ook

om hen elke keer weer opnieuw te voeden. En dat voeden is een doorgaand werk van de Heilige Geest. Daar gaat altijd aan vooraf, een weer opnieuw ontledigen, een weer opnieuw bekendmaken aan de leegheid van ons leven en aan de hardheid van ons hart.

En ach, we zijn dikwijls zo hardleers. Er zijn dikwijls zulke zware, zulke donkere, zulke moeilijke wegen voor nodig, om ons weer een "bewuste zondaar" te doen zijn. Dan geeft de Heere ons soms een lange tijd het licht van Zijn aangezicht niet te kennen. Dan moeten er soms grote moeilijkheden komen in ons persoonlijk leven of gezinsleven of zakenleven. Soms gaan we verachten in het genadeleven, omdat we de wacht niet waargenomen hebben. Deze wegen gebruikt de Heere, om ons bij vernieuwing weer te laten hongeren en dorsten. Dan kan het soms zijn in de zielen van hen, die Christus aanvankelijk met een waar geloof hebben aangenomen, dat zij vrezen dat al hun werk nog geen waarheid is. Dan sidderen zij bij de gedachte aan de dood en aan het toekomstig oordeel. Dan sidderen zij, wanneer zij horen dat Christus komt; Maranatha. Zij voelen zich niet bereid om Hem te ontmoeten. Het leven schijnt zover weg te zijn en ach, zeggen zij, wat onderscheidt mij van een natuurlijk mens? Zover kan het zijn en gaat het ook menigmaal in het leven van Gods kind.

Want, ook die toeëigening door het geloof, "dat aannemen", zullen zij ervaren, een vrucht te zijn van de bediening van Jezus Christus. Maar Hij zal het hen toch zeker schenken! Hij zal ze ook dan, wanneer zij hun hand weer leggen op het hoofd van het offerlam, wanneer zij weer een schuldige willen zijn, wanneer zij bij vernieuwing weer uitroepen: Heere, Uw doen is rein, al zou U nooit meer naar mij omzien, dan zal Hij, die hand weer zo sterken, dat ze Hem mogen aannemen en bij vernieuwing vergeving der zonden en het eeuwige leven verkrijgen.

En nu vervolgt de onderwijzer: maar ook daarbenevens, door de Heilige Geest die èn in Christus èn in ons woont, alzo met Zijn Heilig lichaam hoe langer hoe meer verenigd worden. Hier heb je dus de twee stukken. In het eerste deel de rechtvaardigmaking, de verzoening van onze zonden door het aannemen van het lijden en sterven van Christus en in de tweede plaats ook de heiligmaking.

Dat wordt toch zo dikwijls vergeten door Gods kinderen. Daarom gaat er zo weinig schoonheid en heerlijkheid van Gods kerk uit. Want Christus heeft ons niet alleen verlost, om ons te bevrijden van de macht der zonden, maar ook, om Gode vruchten te dragen. Dat is de hoofdzaak, daarin wordt de Vader verheerlijkt. Vruchten in het leven der heiligmaking; maar ook daarbenevens, door de Heilige Geest, die èn in Christus èn in ons woont, alzo met Zijn heilig lichaam hoe langer hoe meer verenigd worden. Wij komen dus aan de bediening van het Heilig Avondmaal, om hoe langer hoe meer, met Hem verenigd te worden. Als we de verzoening onzer zonden, in het aannemen van het lijden en sterven van Christus, smaken mogen; dan zijn we niet klaar, dan begint het pas!

Dan kunnen we pas beginnen om echt voor God te gaan leven. Dan vangt eigenlijk pas het ware leven der dankbaarheid aan. Tenminste, het bewuste leven der dankbaarheid, in de weg van heiligmaking. Want u voelt wel, zolang als het altijd nog om "mij gaat", moet ik me steeds weer afvragen: ben ik wel bekeerd? Is het wel waar? Zijn mijn zonden me wel vergeven, ben ik wel een kind van God, ben ik wel een levend lidmaat van de kerk van Christus? Dan draait het altijd nog maar in het kringetje van mijn "eigen ik". Dan gaat het in het diepste wezen om mijzelf. Wist ik nu maar, of ik er bij was? In zekere zin is dat wel goed, maar het is het einddoel niet van Gods wegen. En als we nu bij ogenblikken, het is alles hier in trappen en in zekere mate, die vergeving der zonden en dat eeuwige leven mogen verkrijgen en die zoete vrede als vrucht van dat kruis-lijden van Christus in ons hart mag afdalen, dan worden we door Gods Geest bekwaamd, om voor Hem te leven. Dan komen we dus aan het doel van ons leven. Dat is om vruchten te mogen dragen. Nu zegt hij, dat gaat nu meer en meer door Zijn Heilige Geest. Met Zijn heilig lichaam hoe langer hoe meer verenigd te worden, dat is het doel in de weg der heiligmaking.

Dat is dus de "dagelijkse" bekering. Dan is de dood van Christus ons leven in de rechtvaardigmaking. Maar dan is ook het leven van Christus onze dood in de heiligmaking. En omdat Hij dan leeft, kan ik sterven. Om nu uit die opgestane Christus bediend te worden. Om nu meer en meer Hem gelijkvormig te worden, hier in Zijn lijden en sterven, dat is nu de bedoeling van het Heilig Avondmaal. Christenen, die jaar op jaar aan het avondmaal komen en die niet ootmoediger worden en lijdzamer en handelbaarder worden, voor God en hun naaste, zijn de christenen niet van de Bijbel, die de onderwijzer op het oog heeft. Want het kan niet anders, dat, wie Christus ingeplant is door een waar geloof, ook vruchten zal voortbrengen, van geloof en bekering, waardig. Die zal met Zijn heilig lichaam, hoe langer hoe meer verenigd worden. U moet bedenken, dat, die zelfde Heilige Geest, die in Christus woont, óók in ons woont.

Hij heeft ons als een tempel verkoren en die Heilige Geest houdt nooit op met werken. Dat is de rusteloze Arbeider in ons hart, om ons meer en meer van onszelf te ontdoen. Zodat we het anker der hoop vast zouden weten in het binnenste heiligdom, zodat we dan ook bewust tot eer van Hem zouden leven. Niet meer onszelf bedoelen, maar met een opofferend leven, in het midden van deze wereld wandelen. Daartoe wordt ge geroepen als ge aan het Heilig Avondmaal geroepen wordt om een stervend leven te lijden; zodat de mensen het aan u kunnen merken. Opdat gij morgen en overmorgen en in de toekomst, meer en meer op Christus zult vertrouwen en meer en meer de wereld met de zonden zult afsterven. Om steeds meer in Zijn inzettingen te mogen leven. En dat alles door de bediening van Zijn Heilige Geest.

De onderwijzer vervolgt: Dat wij, al is het, dat Christus in de hemel is en wij op de aarde zijn, nochtans vlees van Zijn vlees en been van Zijn gebeente zijn, en dat wij door één Geest (gelijk de leden van één lichaam door één ziel)

eeuwig leven en geregeerd worden. Dat geeft enerzijds een grote verantwoording maar anderzijds ook een ongekende troost. Want als wij nu leden zijn van ons Hoofd in de hemel; dan is al hetgeen, wat wij bedrijven, op rekening van ons Hoofd. Als wij dan Gode oneerbaar leven op deze wereld, dan wordt Christus in Zijn leden gesmaad. Dat geeft dus een grote verantwoordelijkheid. Wij zijn een tempel des Heeren, zegt de apostel, en wie de tempel van God schendt, die zal God schenden, want God woont in ons!

Anderzijds geeft het ook een grote troost, te weten, dat wij, leden van het Hoofd in de hemel, ook worden bestuurd en geleid door het Hoofd. Zo heeft ook het Hoofd medelijden met ons. Een engelse schrijver zegt: Als we in onze teen geprikt worden, dan voelt het hoofd de pijn. Zoals het met ons natuurlijk lichaam is, wanneer we ergens pijn hebben, dan wordt het in het hoofd gevoeld en verwerkt. Dan weten we, dat we daar pijn hebben. Zo is het ook een troost, te weten, dat we leden zijn van het lichaam van Christus, want als wij nu pijn lijden, al zijn we het verachtste of het minst eervolle lid van de gemeente, dan weten we dat ons Hoofd in de hemel het ook voelt en dat Hij medelijden heeft met al onze zwakheden. En dat Hij ons, in al onze gebreken kan te hulp komen, omdat Hij een medelijdend Hogepriester is. En dat wij door één Geest, gelijk de leden van één lichaam door één ziel eeuwig leven en geregeerd worden.

En dan tot slot nog vraag 77.

Waar heeft Christus beloofd, dat Hij de gelovigen zo zeker, met Zijn lichaam en bloed spijzen en laven wil, als zij dit gebroken brood eten en van deze drinkbeker drinken? Het antwoord hierop, hopen we nog in het kort te verklaren, nadat we met elkaar gezongen hebben.

Zingen we nu van Ps. 65 de verzen 2 en 6.

Christus heeft dat beloofd, zegt de onderwijzer, toen Hij het Avondmaal heeft ingezet in die laatste nacht van Zijn leven, in die vreselijke nacht, maar ook, in die voor ons zo "liefelijke nacht". Toen heeft Hijzelf het brood genomen en heeft Hijzelf de drinkbeker genomen en dat brood heeft Hij mij en alle gelovigen gegeven. Wij krijgen Zijn "gegeven" lichaam en Hij heeft die drinkbeker ons op de hand gezet. Daarbij heeft Hij ons vriendelijk toegeroepen: Neemt, eet; dat is Mijn lichaam, dat voor u gebroken wordt en toen Hij de drinkbeker ons op de hand zette, zei Hij: Drinkt allen daar uit.

De discipelen hebben het toen nog niet verstaan. Nee, hier zien we ook zo klaar, dat het sacrament des Avondmaals in hun leven, toen nog geen kracht kon doen. Want wat verstonden ze van de dood van Christus? Ze verstonden er nog niets van. En toch nemen zij deel aan de bediening van het Avondmaal. Straks, zal die bediening pas voedende kracht afwerpen. maar toch heeft de Heere het alreeds met hen ingesteld. Zij hebben het uit Zijn hand ontvangen, in die vreselijke, maar toch zo liefelijke nacht. Vreselijk was de nacht voor Christus, maar liefelijk voor ons. Hij de beker gedronken, die Hem

de Vader op de hand gesteld had, vol van gal en vol van alsem, opdat Hij ons de beker van reine wijn op de hand zou zetten. Opdat wij met mond en hart genieten zouden. *Christus in de dood vernederd*. En ik geef u de verzekering, als dat in ons leven waarlijk leeft, ach, dan komen we aan door 't goddelijk licht geleid! Dan zeggen we niet: Ja maar, ik wil éérsdt dit of ik wil éérsdt dat. Ach, arme dwaas, wilt u dan éérsdt verzekerd worden en dan de middelen te baat nemen, die God gegeven heeft, om u te verzekeren? Ach, dan berooft ge Christus van Zijn kroonrecht en uw ziel van de zaligheid. Hongerigen worden genodigd; dorstigen worden genodigd. Zij die bekennen, dat zij midden in de dood liggen, moeten hièr zijn om de dood des Heeren te verkondigen. Ook al zijt ge dan, zoals we in Psalm 102 lezen, gelijk een roerdomp in de woestijn. Heeft u zo'n beest wel eens gezien? Als je hem te midden van het riet ziet staan, dan kun je geen verschil zien tussen een stuk hout of een rietpol en een roerdomp. Dan staat hij met zijn rechte snavel de hoogte in, roerloos. Alleen het scherpspiedend oog zegt, dat is een dier, dat is een levende vogel. Anders ga je er aan voorbij. Nu, zegt de psalmist, zo ben ik nu ook, als een roerdomp in de woestijn. Als je er zo naar kijkt, dan moet ik van mezelf zeggen: O God, wat onderscheidt me van de kinderen der wereld. Ik sta hier als een dorre houtstoppel of als een dorre rietpol. Ik heb geen gedaante en geen heerlijkheid. Ja, als een steenuil der wildernis. Zo'n dier kan wel tien uur lang op dezelfde plaats zitten, op een tak of op een top van een rotssteen, alsof hij één geheel is met die onbeweeglijke rotssteen. Alsof hij een dood stuk steen is, dat daar in de wildernis ligt. Zo, Heere, zegt de psalmist van Psalm 102, zo ben ik nu ook, zo'n eenzame roerdomp in het midden van de woestijn en als zo'n steenuil in de wildernis.

Lees thuis die Psalm 102 nog maar eens na. Maar dan eindigt hij toch, met zijn hoop op de God des Verbonds te stellen. Dan weet hij toch zeker, dat hij met Zijn Godgeheilgd zaad het aardrijk zal beërven. Hoe komt dat? Wel, omdat hij de toevlucht heeft genomen tot het bloed en tot de genade van de Heere Jezus Christus. Want al schijnt er nu geen onderscheid tussen een roerdomp of steenuil met de achtergrond, waartegen ze gezien worden, er is evenwel onderscheid, want de steenuil leeft en de roerdomp leeft en hetgeen waar ze tegen staan, de rotssteen of het riet, is dood. Zo is er altijd onderscheid, want wanneer het dier wordt aangeroerd, fladdert hij weg. Wanneer men in zijn onmiddellijke omgeving komt, dan ziet men het: het is een vogel, het is een beest dat leeft. En ach, zo is het ook met Gods kinderen. Wanneer ze in aanraking gebracht worden met Christus, door die dierbare Geest van Christus, dan moge het schijnen, alsof ze de wereld gelijk zijn, de aarde flessen gelijk zijn, maar er is toch in het hart van Gods kind iets wat naar Jezus heentrekt. Er is toch iets, dat zich op God werpt, er is toch iets wat zich aan Hem vastklemt. Want, we hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.

Ach, mijn onbekeerde hoorder, nu moet u volgende keer niet wegblijven uit de kerk en u moet niet zeggen: ach, het is toch niet voor mij. Weet u, wat u

doen moet? U moet uw vervloeking gaan overdenken! Nu moet u gaan overdenken, hoe hopeloos ongelukkig u bent. Maar daar moet u niet alléén aan denken; u moet er ook eens aan gaan denken, wat nu dat Avondmaal betekent. Je moet er ook eens aan gaan denken, welke weg dat graan gegaan is, eer dat het ook voor u tot brood hier kon worden ten toongesteld. Ga nu eens denken aan het lijden en aan het sterven van de Heere Jezus Christus. Ga eens overdenken, wat Hem bewogen heeft om in de dienst des Woords aan uw knieën te gaan liggen, want dat doet Jezus. Jezus knielt voor u en Hij bidt aan de deur van uw hart en dan moet u, uzelf maar eens afvragen: Heere, waarom doet u dat toch, waarom buigt u zich toch in het stof voor mij? U, de eeuwige God, aan de voeten van een zondaar, om te smeken: Heden, indien gij Zijn stem hoort, verhardt toch uw hart niet. Want dat Woord en dat Avondmaal heeft ook iets tot u te zeggen.

Dat Avondmaal roept u luide toe: Als ge Mijn vlees niet eet en Mijn bloed niet drinkt, dan hebt ge geen gemeenschap aan Mij. Hoort u het? En is dat niet ontzettend, het bloed van Christus nièt drinken en Zijn vlees nièt eten en dan geen gemeenschap te hebben aan Christus? Weet u wat dat zeggen wil? Dat wil dus zeggen: een vriend van de duivel te zijn. Dat wil dus zeggen, eeuwig te branden in de hel, als je het vlees van Christus niet eet en Zijn bloed niet drinkt. Ach, kiest toch heden, o, kiest toch heden, wie gij dienen wilt en overdenkt dan, wat Gods kinderen hier overdenken in deze zondagsafdeling, waardoor zij gerechtvaardigd en heilig zijn voor God.

Mogelijk zal dan, voordat de bediening van het Avondmaal ten einde is, ook uw hart gaan branden, om Zions Koning te mogen leren kennen; Die Zich zo diep vernederd heeft, opdat slaven der zonde, kinderen Gods gemaakt zouden worden. En gij, die misschien al meer aan de bediening geweest zijt of in wier hart het voornemen is, om, zo God het u schenkt, met Gods kinderen aan te zitten aan de dis des Verbonds. Ach, dat ge uzelf niet op ging knappen, want dan rooft ge het kroonrecht van Christus, waardoor Hij *zondaren* zalig maakt. Dat is de opdracht, die de Vader Hem gegeven heeft. Maar, dat ge uw hart voor Hem bloot legde; dat ge in de week van voorbereiding, niets anders deed, dan uw hart onderzoeken bij het licht van Zijn Heilige Geest. Opdat ge voor het eerst of bij vernieuwing als een "zondaar" komt. Een zondaar, die Jezus niet missen kan. En, al had ge Hem dan nog nooit oprecht aangenomen en al was ge, tot nu toe, nog nooit eerlijk geweest voor God; dat ge dan nu kunt en durft zeggen, uit de grond van uw hart: Heere, op U verlaat zich de arme, want Gij zijt geweest een helper van de wees. Heere, ik kom tot U gevloten!

Mijn ziel, vol angst en zorgen,
Wacht sterker op den Heer,
Dan wachters op den morgen
Den morgen, ach, wanneer?

En God alzo in u laat werken. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.